

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Năm ngày 30/12/2021.

ĐỀ TÀI 749

SAU KHI HỌC ĐỆ TỬ QUY RỒI MỚI BIẾT HIẾU THUẬN CHA MẸ

Hiếu thuận Cha Mẹ là nền tảng căn bản từ khi làm người mãi cho đến khi thành Phật. Chúng ta không những phải hiếu thuận Cha Mẹ mà còn phải làm ra biểu pháp cho người khác noi theo. Việc chúng ta hiếu thuận Cha Mẹ, làm ra mô thức tốt cho người khác xem không cản trở việc chúng ta hành trì câu **“A Di Đà Phật”**. Nhưng đa phần người học Phật không hiểu điều đó, tự cho cái thấy cái biết của mình là đúng, rồi đi bài bác người khác, cho rằng người khác là xen tạp. Tội phi báng đó rất nặng nề.

Làm con phải hiếu với Cha Mẹ. Họ chính mình không thực hành hiếu đạo, không những phi báng mà còn cản trở người khác. Người trưởng tràng niệm Phật mà nói rằng *“không được học Đệ Tử Quy”* thì họ niệm Phật chỉ là giả chứ chưa phải niệm Phật thật. Nếu người nào một lòng một dạ chuyên tâm niệm Phật, không còn bị xen tạp bởi tự tư tự lợi, danh vọng lợi dưỡng, ngũ dục lục trần, tham sân si mạn thì người đó cũng đang hành hiếu. Chúng ta phải xem chính mình xem mình đã hết lòng hết dạ niệm Phật chưa hay vẫn còn tham sân si mạn, danh vọng lợi dưỡng?

Hòa Thượng nói: **“Sau khi học Đệ Tử Quy rồi mới biết hiếu thuận với Cha Mẹ”**. Rất nhiều người ban đầu nghe pháp Hòa Thượng, nhưng sau đó bỏ. Họ không dám nói Hòa Thượng là xen tạp nhưng dần dần tránh mặt hoặc có một lối đi riêng. Chúng ta hành hiếu, làm ra mô phạm tốt về việc hành hiếu, việc này không hề cản trở việc niệm Phật. Chúng ta hành hiếu tốt, hỗ trợ tốt cho niệm Phật. Chúng ta niệm Phật tốt, hỗ trợ tốt cho việc hành hiếu. Hai việc này tương hỗ tương thành, không chướng ngại cho nhau. Chúng ta hiếu kính với tất cả chúng sanh chứ không chỉ hiếu kính với Cha Mẹ của mình. Tôi gửi về biếu Mẹ tôi một hũ dưa hay một mớ rau thì tôi gửi cho người khác một hũ dưa, một mớ rau giống y như vậy. Hàng tháng, tôi biếu Mẹ 2 triệu. Khi người khác cần, tôi biếu họ gấp đôi, gấp ba như vậy.

Họ làm không được việc hành hiếu Cha Mẹ, sinh tâm đố kỵ, rồi bài xích. Ngày nay, đạo đức văn hóa truyền thống ngày một nhạt nhòa. Các cấp Lãnh đạo Nhà nước cực lực xiển dương văn hóa truyền thống. Tôi hôm qua, tôi nghe lại bài phát biểu của Bác Tổng Bí Thư Nguyễn Phú Trọng. Người Lãnh đạo nhà nước đang nói đến những đạo lý, đạo đức mà xã hội đang cần, cho nên rất nhiều người tán thán, mong Bác khỏe mạnh, sống lâu.

Trong xã hội ngày nay, tâm hiếu hạnh của con người ngày một ít đi. Con cái mắng chửi Cha Mẹ, đánh đập Cha Mẹ ngày càng diễn ra phổ biến. Điều đó rất là đau lòng! Có người con dâu ở Bắc Giang nấu lá ngón

cho cả nhà ăn, may mà kịp cứu, nếu không thì cả nhà chết oan. Đó là do họ không được tiếp nhận giáo dục. Nếu họ được giáo dục đạo đức, tiếp nhận đạo lý nhân quả, đạo lý cảm ứng thì nghĩ đến việc ác còn không dám nghĩ đến, càng không dám làm.

Trong khi chúng ta tích cực phổ biến hiểu đạo thì họ lại bài bác. Đáng nhẽ họ phải hỗ trợ, nếu không hỗ trợ thì cũng nên tán thán chứ không nên bài bác. Chúng ta thấy làm việc tốt không dễ. Chúng ta đề xướng hiểu đạo, dạy đạo lý cảm ứng, đạo lý nhân quả, dạy người biết **“chuyển ác thành thiện, chuyển mê thành ngộ, chuyển phàm thành Thánh”**.

Có những chuyện khi chính mình làm, cố làm ra nhưng bản thân không có cảm nhận. Bản thân họ khổ trùng trùng, con cái bất hiếu, ngang tàng, thậm chí con cái bán hết nhà cửa của Bố Mẹ. Họ ngồi đó niệm Phật, cho rằng mấy người đó là nghiệp chướng, rồi sẽ đọa địa ngục, còn họ làm Phật Bồ Tát. Đó là tự gạt mình, gạt người. Họ cho rằng niệm Phật như nhai trà thì thành Phật được sao!

Phật nói rất rõ: **“Cảnh tùy tâm chuyển”**. Tâm chúng ta như thế nào? Nếu tâm chúng ta chuyển thì hoàn cảnh cũng chuyển. Chướng ngại không ở đối phương mà chướng ngại ở nơi chính mình. Lời Phật nói không hề sai. Con chúng ta ngỗ nghịch, bất hiếu, ngang tàng, bán hết nhà cửa của chúng ta bởi vì chính chúng ta không hành hiếu cho con chúng ta thấy, hoặc có làm nhưng làm mờ nhạt, không rõ nét cho nên không thể chuyển đổi được.

Phật nói: **“Y báo tùy theo chánh báo chuyển”**. “Y báo” là hoàn cảnh xung quanh ta. **“Chánh báo”** là tâm ta. Tâm chúng ta phải là hoàn toàn thuần tịnh, thuần thiện, không tự tư tự lợi, không danh vọng lợi dưỡng, hạ năm dục sáu trần xuống mức thấp nhất, không tham sân si mạn thì hoàn cảnh xung quanh sẽ chuyển đổi. Chúng ta học tập Hòa Thượng Hải Hiền, thật thà niệm **“A Di Đà Phật”**. Nếu chúng ta còn nguyên những tập khí xấu mà niệm Phật thì đó không phải là thành thật niệm Phật mà chỉ là niệm Phật cho dễ coi.

Bài hôm nay, Hòa Thượng nói: **“Sau khi học Đệ Tử Quy rồi mới biết hiếu thuận Cha Mẹ”**. Bài hôm trước, Hòa Thượng nói: **“Học Phật phải bắt đầu từ hiếu kính mà học”**. Một người bắt đầu từ hiếu kính mà niệm Phật và một người niệm Phật nhưng không có tâm hiếu kính, hai người này ai niệm Phật tương ứng với Phật? Chắc chắn người dùng tâm hiếu kính mà niệm Phật mới tương ứng với Phật.

Trong **“Kinh Vô Lượng Thọ”** kể về câu chuyện của Hoàng hậu Vi Đề Hi khi gia đình gặp biến cố, Bà hỏi Đức Phật làm thế nào để thoát khổ. Đức Phật cho Bà nhìn thấy tất cả thế giới mười Phương của Chư Phật, Bà chọn Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Trước khi nói về Tây Phương Cực Lạc, Đức Phật nói về **“Tịnh Nghiệp Tam Phước”**.

Phước thứ nhất: **“Hiếu dưỡng Cha Mẹ, phụng sự Sư Trưởng, từ tâm bất sát, tu Thập Thiện Nghiệp”**

Phước thứ hai: **“Thọ trì Tam Quy, cụ túc chúng giới, bất phạm oai nghi”**

Phước thứ ba: “**Phát tâm Bồ Đề. Tin sâu nhân quả. Đọc tụng Đại Thừa. Khuyến tấn hành giả**”.

Đọc tụng, thọ trì thì đích thân mình phải làm được, “**dĩ thân diễn giáo, dĩ thân tác giáo**”. Thế giới Tây Phương Cực Lạc là thế giới của hiếu kính. Chúng ta phải hành hiếu với tất cả chúng sanh. Tất cả chúng sanh đều là Cha Mẹ của chúng ta. Nhưng họ không nghe nên không hiểu. Bản thân họ không làm, không có năng lực để làm, không có tài năng để làm, lại còn gây chướng ngại cho người khác. Nếu làm thì thời gian để làm phải trải qua năm tháng. “**Tài năng**” ở đây không phải là tài của người thế gian, bởi vì tài năng thế gian không làm được. Mỗi chúng ta đều có tài năng. Chỉ cần chúng ta hết lòng hết dạ vì chúng sanh mà lo nghĩ thì tài năng hiển lộ, từ đó năng lực phát sinh.

Ngày xưa tôi học tiếng Hán kém nhất lớp. Các bạn của tôi bây giờ đã học đến thạc sĩ, làm việc tại nhiều nơi nổi tiếng, nhưng họ chỉ chạy theo cơm gạo áo tiền. Tôi dạy tiếng Hán thông qua trang web Nhi Đồng Học Phật. Hàng ngày, vào Chủ nhật hàng tuần, tôi cùng mọi người học tiếng Hán bằng cuốn sách “**Tịnh Không pháp Sư Gia Ngôn Lục**”. Tôi học nhiều hơn mọi người. Mọi người tiến lên nấc 3 thì tôi tiến lên nấc 4. Mọi người tiến lên nấc 4 thì tôi tiến lên nấc 5 bởi vì tôi không ngừng học tập. Trong phương diện đề xướng hiếu đạo, hơn 10 năm qua, tôi mò mẫm làm, làm từ quy mô nhỏ đến quy mô lớn. Trong quá trình làm, tôi dần dần hiểu ra cách làm thế nào cho tốt, chứ tôi không có tài năng gì cả.

Hòa Thượng cả đời niệm Phật, nhưng Ngài không ngừng nhắc nhở chúng ta thực hành hiếu đạo, dùng tâm hiếu kính để niệm Phật. Trong khi nhiều người bài bác người khác hiếu kính, bài bác bác người ta dẫn đạo người khác hiếu kính. Đây đều là từ nơi nền tảng, từ căn gốc. Từ nhỏ, họ không được dạy, lớn lên cũng không được dạy. Tôi không được dạy từ nhỏ. Cha tôi mất năm ông 42 tuổi. Lúc đó tôi hơn 20 tuổi, sau tôi có 7 người em. Mẹ tôi ngày xưa không biết chữ, sau đó đi học chữ ở lớp bình dân học vụ, bà cũng không biết gì để dạy con cháu đạo đức truyền thống. Tôi may mắn học tiếng Hán từ nhỏ, nhưng lúc đó chỉ là học cho vui. Tuy lúc nhỏ tôi không được học đạo đức, nhưng khi được học những bài học đầu tiên về chuẩn mực làm người, tôi cảm thấy rất xúc động và cảm thấy cần phải phát huy, cần phải nhắc nhở mọi người để cảnh thức mọi người. Thời gian này kéo dài 7 – 8 năm.

Họ niệm Phật vài năm, trở thành trường tràng, tưởng rằng mình nhất thiên hạ. Người không có thật tâm, không vì chúng sanh mà lo nghĩ thì có tài cũng trở thành vô dụng. Người không có tài nhưng có tâm vì chúng sanh thì bất tài cũng trở thành hữu dụng. Tôi đã từng xé bỏ những trang vở đầu tiên khi học tập. Bây giờ tôi đã khác, ngày ngày tôi học, mỗi tuần đều học những nội dung chuyên sâu, thiết yếu về Tịnh Độ, làm phong phú hơn trang web **nhidonghocphat.com**. Trên trang web **tingkhongphapngu.net** có rất nhiều bài giảng của của Hòa Thượng. “**Tịnh Không Pháp Sư Gia Ngôn Lục**” là cuốn sách cuối cùng trong cuộc đời tu học của tôi. Con đường tôi đi thênh thang, không còn gì lo lắng, bận tâm. Tôi đã dùng gần 10 năm để học tập, phát triển trang web học tiếng Hán **nhidonghocphat.com**. Ý nghĩa của “Nhi Đồng học Phật” rất rộng. “Nhi đồng” là tất cả

chúng ta. Nhiều người thích học ngoại ngữ, tôi dạy miễn phí. Ai muốn học chữ Hán miễn phí thì phải học Phật. Đây là một dụng tâm không nhỏ.

Trong những đĩa giảng của Hòa Thượng, Ngài nhiều lần nhắc đến hiếu đạo khiến tôi bưng tỉnh. Làm người còn chưa trọn vẹn mà muốn làm Phật, làm Bồ Tát Bất Thoái! Song song với việc đề xướng hiếu đạo, chúng ta vẫn đề xướng Tịnh Độ. Hai việc này liên quan mật thiết với nhau.

Mười mấy năm qua, tôi chỉ dịch đĩa Hòa Thượng, chỉ đọc sách Hòa Thượng, chỉ niệm một câu “**A Di Đà Phật**”. Tôi không đọc “**Chú Đại Bi**”, không đọc “**Chú Vãng Sanh**”, không đọc hồi hương. Đọc hồi hương là khách sáo. Vì vãng sanh mà niệm Phật. Chúng ta chỉ cần chân thật niệm Phật là được. Khi chúng ta chân thật niệm Phật không vọng tưởng thì chính mình đã khơi được tự tánh **A Di Đà** của mình.

Chúng ta thấy, thật sự rất khó chứ không đơn giản. Việc hiếu kính Cha Mẹ, kính trọng Thầy Cô, kính trọng Trưởng bối là “**thiên kinh địa nghĩa**”. Họ bài bác vì họ không làm được. Con cái của họ phản nghịch nên họ bài bác. Họ cho rằng không thể dạy được trẻ nhỏ. Khi họ nhìn thấy những đứa trẻ ở Tây Ninh, họ thay đổi quan niệm của họ: Thì ra trẻ nhỏ có thể được dạy tốt. Có đứa trẻ học lớp 9, sắp trở thành bất trị, khiến người Mẹ phải kêu cứu. Tôi mong muốn mau mau cứu vãn những sinh linh này, cho đứa trẻ lên học ở Trung tâm đào tạo ở Sơn Tây. Tu hành là việc của nội tâm chúng ta, nhưng chúng ta không thể bàng quang đối với việc của chúng sanh.

Trên Kinh Phật nói: “**Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm**”. “**Phát tâm Bồ Đề**” nhưng không “**một lòng chuyên niệm**” thì không vãng sanh. “**Một lòng chuyên niệm**” mà không “**phát tâm Bồ Đề**” cũng không vãng sanh. Nếu không có duyên với chúng sanh thì “**một lòng chuyên niệm**” nhưng không được bài bác người khác. Khi chính mình “**phát tâm Bồ Đề**” thì nhiều duyên với chúng sanh phát khởi. Tôi tích cực tặng mọi người chuỗi hạt, tích cực phóng sinh cũng là kết duyên với chúng sanh. Mười mấy năm qua tôi đi giảng ở đâu cũng tặng quà, chưa bao giờ đi giảng mà không tặng quà. Đó là gieo duyên với chúng sanh. Có một vị Thầy là Tiến sĩ hỏi tôi: “*Tại sao có nhiều người hàng ngày nghe Thầy giảng vậy?*”. Họ chỉ nhìn thấy hiện tại, không biết được quá khứ.

Cho nên ta hành Hiếu Đạo, hiếu thảo Cha mẹ, kính trọng trưởng bối, không hề cản trở việc ta niệm Phật cầu vãng sanh. Chúng ta niệm Phật tốt thì hỗ trợ tốt cho chúng ta hiếu kính, chúng ta hiếu kính tốt thì lại hỗ trợ tốt cho chúng ta niệm Phật, hai việc này tương hỗ tương thành, hỗ trợ lẫn nhau.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!